

Vot de confiança als malfiats

«Ja som grans, Catalunya no demana que siguem orgullosos, sinó que deixem de fer el ridícul»

El gènere de la política-ficció és més una excusa que una manera de fer periodisme. Perquè depèn de la condició humana, dels dubtes, dels canvis i sobretot del pes abassegador de les circumstàncies adverses. I que els periodistes sovint no tenim massa més idea que qualsevol altre. La política, la vida en política, és la gestió dels obstacles i sobretot del fracàs dels propis desitjos. Crec que no és agosarat dir que el pròxim Govern de la Generalitat el formaran Esquerra i Junts. No hi ha una altra suma possible. Ras i curt. Quasi tres mesos després, la pregunta és com és possible que qui ha estat governant durant anys tingui tantes dificultats per posar-se d'acord? Pregunta equivocada.

Per començar el lideratge és diferent, i la capacitat d'entomar també. I Pere Aragonès personifica ambdues coses. Conegut per dir poc i per evitar el conflicte directe, és senzill entendre com estan anant les coses. Al contrari, el món de Junts fa valer el seu pes i la necessitat que té el seu adversari d'arribar a un pacte. La malfiança ve de lluny, no d'aquest gabinet ni de l'anterior. Junts pel Sí va ser una última oportunitat, de nou un èxit d'Artur Mas que no es va saber entendre. I seguim collant i maldant. El país, a banda. Preguntes sense respostes les que vulguin.

Recordo una frase de Nietzsche -no ens hi posem per poc- que deia que "no em molesta que m'hagis mentit, em molesta que a partir d'ara no et pugui creure", i és això. Només hi pot haver lleialtat, mínima i a la institució de la Generalitat. Algun analista deia fa poc que aquesta negociació farà que sigui el darrer cop en temps que Junts i ERC puguin pactar. Perquè s'estan trencant llaços, esberlant ponts i enfonsant complicitats. L'única veritat que comparteixen és que no se suporten. I viure així costa, per ser suau.

La distància és l'oblit i a la política catalana en general, no només en l'independentisme, encara patim les ferides de l'octubre de 2017. Salvatges. Amb agror encara veiem ferides que no s'eixuguen. Amb tot cal seguir. Cal sumar, cal perdonar, cal fer política. Tenim raó en estar enfadats, dolguts i deprimits. Ningú demana oblidar res. Però crec que tothom reclama abandonar l'angoixa i trobar camins. De nou ser amos dels nostres errors.

En els darrers mesos he gaudit, malgrat les distàncies i les pors, de diversos retrobaments. I més enllà de posar-se al dia i d'alegrar-se que a gent que vols i aprecies les coses li vagin bé, el que més m'omple és tornar a tenir confiança. Tornar a tenir la sensació que pots comptar amb l'altre. Això amb els que recupero, però sobretot amb els que no han marxat mai. Poden els independentistes fer això avui? No soc molt optimista, però sent pragmàtic com soc, sempre m'imposo l'esperança. Amb les persones i amb la política. L'experiència no ajuda a tenir confiança, però la confiança m'obliga a tenir fe.

Tan Junts com Esquerra hauran de mirar endavant i no als costats. Tirant de clàssics, subratillo que "els canvis de fortuna proven la fiabilitat dels amics". I això passa a la vida i també a la política. I llavors caldrà trucar portes oblidades o incòmodes. Ja som grans, Catalunya no demana que siguem orgullosos, sinó que deixem de fer el ridícul i tornem a sumar i a fer d'aquest país un objectiu i un inici de somnis i oportunitats, ni que sigui d'uns quants somnis i d'unes quantes oportunitats.